

[Aksel Larsen.]

er vant til at arbejde med faste komiteer. Jeg mener virkelig, at når nu spørgsmålet er rejst, bør vi benytte lejligheden til i hvert fald i udvalget for forretningsordenen at drøfte, om man skulle forsøge at tillempe den norske ordning, således at vi i hvert fald i nogen grad arbejdede med faste udvalg, hvorved bestemte sager kom til behandling hos folketingsmedlemmer, som efter sagens natur blev langt, langt mere sagkyndige på det pågældende område. Det kunne dog være, at udvalgsarbejdet så gik bedre, og det ville i hvert fald også bevirke, at vi ikke fik et sådant virvar af mange udvalgsmøder, at det ofte er svært for udvalgene at være — ikke fuldtallige, for det er der jo efterhånden meget få udvalg der er, når de holder møder, men i hvert fald have så mange deltagere, at de overhovedet har ret til at holde møde. Vel, jeg tror altså nok, at vi må overveje adskilligt flere spørgsmål end dem, der er rejst i det her fremsatte forslag til folketingsbeslutning.

Jeg vil om selve forslaget sige, at vi vil i hvert fald gerne være med til at overveje, hvorvidt man ikke burde — sådan som det her foreslås — give ordføreren for forslagsstillerne adgang til at deltage i et udvalgs-møde, også selv om de medlemmer, forslagsstillerne repræsenterer, ikke er tilstrækkelig mange til at indvælge et medlem i udvalget. Jeg er ganske klar over, at der kan anføres en del betænkeligheder imod det, så at vi må have tid til at overveje det, men vi vil ikke på forhånd afvise, at noget sådant skulle være muligt og forsvarligt.

Den anden del af forslaget lyder sådan:

„I øvrigt kan ethvert folketingsudvalg give folketingsmedlemmer, som ikke er indvalgt i udvalget, adgang til at deltage i udvalgets møder uden stemmeret og uden ret til at fremsætte nogen udtalelse i betænkningen.“

Herom kan jeg sige, at jeg kan ikke se, at man behøver at være så bange for det. Det forekommer mig, at det er fastslået, at ethvert udvalg har den ret i øjeblikket, og hvis det er sådan — og vi har jo praktiseret den ret — kan der vel heller ikke være nogen risiko ved at sætte reglen ind i forretningsordenen. Men det kan naturligvis ikke siges at være nogen presserende

sag, for der kan jo i hvert enkelt tilfælde — og der kommer vel ikke ret mange, før folketinget skilles før sommeren — af udvalget træffes beslutning om at tilkalde en repræsentant for eventuelle forslagsstillere eller for mindretal, der ikke er repræsenteret i udvalgene.

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen sagde, at et parti som hans må have ret til at få de oplysninger, der tilflyder udvalgene udefra. Deri er jeg ganske enig med ham, og jeg tror, det må kunne praktiseres uden vanskeligheder, og uden at der er store formaliteter at overvinde. De oplysninger, der tilflyder udvalget udefra, er jo henvendelser fra organisationer, besøg af deputationer o. lign. såvel som oplysninger fra det ministerium, hvorunder det pågældende lovforslag sorterer. Jeg ville tro, at vi måtte kunne nå frem til forholdsvis hurtigt at få praktiseret en ordning, således at udvalgs-materiale af den art løbende bliver tilstillet et parti, som ikke er repræsenteret i udvalget. Derved får det i hvert fald i høj grad mulighed for at følge med.

Tillad mig at minde om, at vi på ét område praktiserer dette. Jeg tænker på finansudvalget. For ikke at gøre finansudvalgets praksis direkte grundlovsstridig kan folketingsmedlemmer jo få finansudvalgets aktstykker, således at de er i stand til at tage stilling til disse aktstykker, før finansudvalget har truffet sin afgørelse. Jeg anser denne praksis for at være absolut nødvendig. Det må være sådan, at ethvert medlem af folketinget har mulighed for i selve folketinget at rejse spørgsmålet om en bevillingssag, hvis dette medlem mener, at bevillingen bør afslås, og formoder, at finansudvalget skulle være sindet at tiltræde bevillingsansøgningen. Vi har altså en sådan praksis på dette område, at i hvert fald en væsentlig del af de oplysninger, der tilflyder finansudvalget, har folketingsmedlemmer også adgang til — også selv om deres partier ikke er repræsenteret i finansudvalget. Jeg tror, vi må kunne praktisere noget lignende for almindelige lovforslag, der henvises til et udvalg på 17 medlemmer, således at et parti, der ikke er stort nok til at vælge udvalgsmedlemmer, i hvert fald kan få det skriftlige materiale, som udvalget råder over, og som er relevant for sagen.